

MAULETS AL CARRER!

N5

PRIMAVERA 2007

BROT'S

>> PUBLICACIÓ DEL JOVENT EN LLUITA

Gener

Divendres 26 de gener, l'assemblea de Ciutat, conjuntament amb la CGT, realitza una acció a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge del govern. Es penja una pancarta a la balconada amb el lema 35.080 pisos buits i tu sense?!

Febrer

Diumenge 4 de febrer, Maulets participa al SUS Mallorca de Sóller. Es fa una paradeta de material i informació a la fira d'entitats i es penja una pancarta amb el lema El jovent en defensa del català.

Dijous 22 de febrer, Maulets i CGT organitzen una xerrada sobre la problemàtica de l'habitatge. L'acte es fa a la UIB i compta amb la presència de Sònia Vives, llicenciada en geografia i membre del GOB.

28 de febrer, per segon any consecutiu, s'organitza la Festa per la Independència. Enguany es compta amb un cartell musical d'estil totalment variat: Al-Mayurqa, Rock and Press, Berto's Blues Band i els At-Versaris, la festa fou tancada pel pd Niako.

Març

Divendres 9 de març, l'assemblea de Mallorca Nord, conjuntament amb l'Ateneu Gabriel Buades, organitza un taller sobre la discriminació de gènere als anuncis de TV.

Dissabte 17 de març, Maulets, juntament amb tot l'espectre polític illenc, participa de la multitudinària manifestació contra la destrucció de Mallorca, convocada pel GOB i la plataforma Salvem Mallorca.

La setmana del 19 al 25 de març, és una setmana de mobilitzacions. D'aquesta manera, el dijous 22 es prodeix una concentració contra el feixisme arran de l'atemptat contra la seu de la CGT. Maulets hi participa com a entitat adherida. Dissabte 24, Maulets participa activament en la manifestació en favor d'una major accessibilitat a l'habitatge, convocada per la Plataforma per un habitatge digne.

Diumenge 25 de març, l'assemblea de Ciutat penja una pancarta al parc de la riera amb el lema Parc verd de ciment?! Això no quadra!. Amb l'acció es vol reivindicar la construcció d'un veritable parc a la ciutat.

Aquest mes, ple d'activitats, com no podia ser d'altre manera, acaba amb un dia carregat d'activitats. Així, dissabte 31 a Sóller es fa la presentació de l'organització a Can Dulce. El mateix dia, a Inca, s'inicien unes jornades sobre urbanisme amb la presència del doctor en geografia Onofre Rullán.

CONTACTE:

mallorca@maulets.org
mallorcanord@maulets.org
plaillevant@maulets.org
ciutat@maulets.org

Les joves ho tenim fotut

Les joves ho tenim difícil. Sí. La nostra situació és complicada. Que el capitalisme i l'espanyolisme afecten a totes les persones, independentment de la seva edat, és cert. Però també ho és que no ho fa de la mateixa manera ni amb la mateixa intensitat. Les joves ho tenim molt més difícil.

Un munt d'exemples ens donen la raó: si bé la precarietat laboral la pateix tothom, la carnassa que engreixa les ETTs és el jovent; tot i que els preus desorbitats dels pisos afectin a tota la societat, som les joves les que ens veim impossibilitades d'emancipar-nos i aconseguir així la maduració personal que aquesta comporta; torna a ser el jovent qui, als seus centres d'ensenyament, ha de fer front a l'espanyolisme més flagrant, car massa sovint aquesta educació es produeix en una llengua estrangera, la història que se'ns ensenya no és la nostra, així com els referents culturals que ens intenten imposar també ens són aliens.

A totes aquestes dificultats, ja gairebé endèmiques pel jovent de l'Illa, cal afegir-ne una altra de molt perillosa: el feixisme al carrer. Aquesta perillositat és molt gran: ens enfrontam a gent que atemptarà contra la nostra integritat física sempre que pugui. Al Polígon de Llevant de Ciutat, ara fa un any i mig, un jove era marcat amb una esvàstica roent a les mans pel simple fet de dur un símbol comunista a la gorra. Les agressions i les amenaces estan sent constants.

El jovent independentista no podem permetre de cap de les maneres que el feixisme s'apoderi dels carrers dels nostres barris. Ja tenen les institucions, els mitjans de comunicació i molts altres espais, de nosaltres depèn que ara també es facin amb l'únic espai on, ara per ara, som forts: el carrer. Cal que plantem cara, cap persona no ho farà per nosaltres. Ja fa temps vàrem aprendre de quin costat estava la policia, la majoria de la classe política i la justícia, així com que per aturar-los només estam els moviments socials. També hem anat veient que a l'altre costat hi érem tots i totes. Segurament tu també, ja siguis independentista, comunista, llibertari o només antifeixista, si duus cabells llargs o si els duus curts, si parles català o dius el que penses. En definitiva, tothom és enemic d'aquests cans de pressa.

Però en aquesta vida tot té solució. La recepta per a aquests problemes no és secreta, ans al contrari, és coneguda per tothom: organitzar-se i lluitar. Construir un contrapoder popular català. Fer del carrer un espai on el feixisme sigui, senzillament, impossible.

Maulets Mallorca

LA PRESSA MATA ATURA'T I PENSA!

"Si no anam en compte, els mitjans de comunicació faran que odiem els oprimits i estimem els opressors"

"Sóc partidari de la violència si la no-violència només ens duu a allargar indefinidament la solució del problema negre, baix el pretext d'evitar la violència"

"Pens qui se deixa humillar sense fer-hi res és un criminal"

"La nostra gent utilitza la paraula revolució sense parar esment, sense saber exactament allò que realment significa"

"En una revolució no se canta perquè s'està molt ocupat colpejant"

"Crec en l'acció en tots els fronts i per tots els mitjans que siguin necessaris"

"La policia als nostres barris és un exèrcit d'ocupació"

Totes les cites són de Malcolm X

Aquest és un petit fragment de les guies sexuals que el PP va prohibir i requisar.

----->

GAUDEIX DEL TEU COS!

Pautes vàlides per a qualsevol trobada sexual:

Sigues tu mateix/a. Per fortuna, no hi ha dues persones iguals.

Fes que cada dia de la teva vida sigui especial. Només tu ho pots aconseguir.

No facis res que no vulguis fer. Actua sense pressions, censures, mentides ni coaccions: no val això que "tots ho han fet llevat de jo", "si no ho faig seré el rar o la rara del grup", "pensaran que som un/a estret/a", etc.

Valora si per a tu és el moment, és a dir: decideix si te sents preparat/da. Si no, tens tot el temps del món. Respecta el teu rellotge i no forçis la situació.

T'animam que coneguis al màxim el teu propi cos perquè li treguis tot el partit. Així, després podràs compartir-lo amb la teva parella sexual. No deleguis en la teva parella la responsabilitat d'endevinar quins són els teus botons màgics i quines parts del teu cos et fan gadir més. Un coneixement adequat de la teva sexualitat serà molt útil perquè les teves relacions siguin divertides i satisfactòries.

No t'imposis metes o objectius com què tots dos heu d'arribar a l'orgasme alhora, o que tot ha de sortir com a les pel·lícules. Deixa't endur, gaudeix i >>

>> després valora l'experiència. A poc a poc, aniràs descobrint pistes per a futures trobades. Tu pots aconseguir que el sexe sigui únic perquè ets autèntic/a. Si hi poses el teu "toc personal", aquell que només tu coneixes, es complementarà amb el de la teva parella; això farà que el vostre encontre sigui especial i diferent.

Sempre amb sexe segur, evidentment. Si t'eni previst arribar al coit, posa't un preservatiu abans de la penetració. Això vos protegirà de les malalties de transmissió sexual i d'un embaràs no desitjat.

Recorda que ningú neix sabent fer les coses, tothom n'ha d'aprendre i la sexualitat no és una excepció. No t'angoixis per la teva inexperiència.

No et preocupis si surten imprevists. El més important no és saber-ho tot, sinó tenir les estratègies per cercar solucions i alternatives possibles.

Tria, si és possible, un lloc còmode, higiènic i que t'engui el seu encant. Fes que la teva primera vegada sigui especial i que d'ella te'n quedi un bon record.

El sentit de l'humor és molt important, sobretot amb tu mateix/a. Si vius les experiències amb frustració, et sentiràs desgraciat/da i això impedirà que gaudeixis.

>> un llibre

TV3 a traïció, de Victor Alexandre

Aquest llibre és una dura i ben argumentada crítica contra l'espanyolització de TV3, la qual augmenta dia a dia. L'autor afirma que "pretén despullar el missatge subliminal que TV3 amaga darrere de noms, paraules, frases, enunciats, conceptes, etc".

>> una web

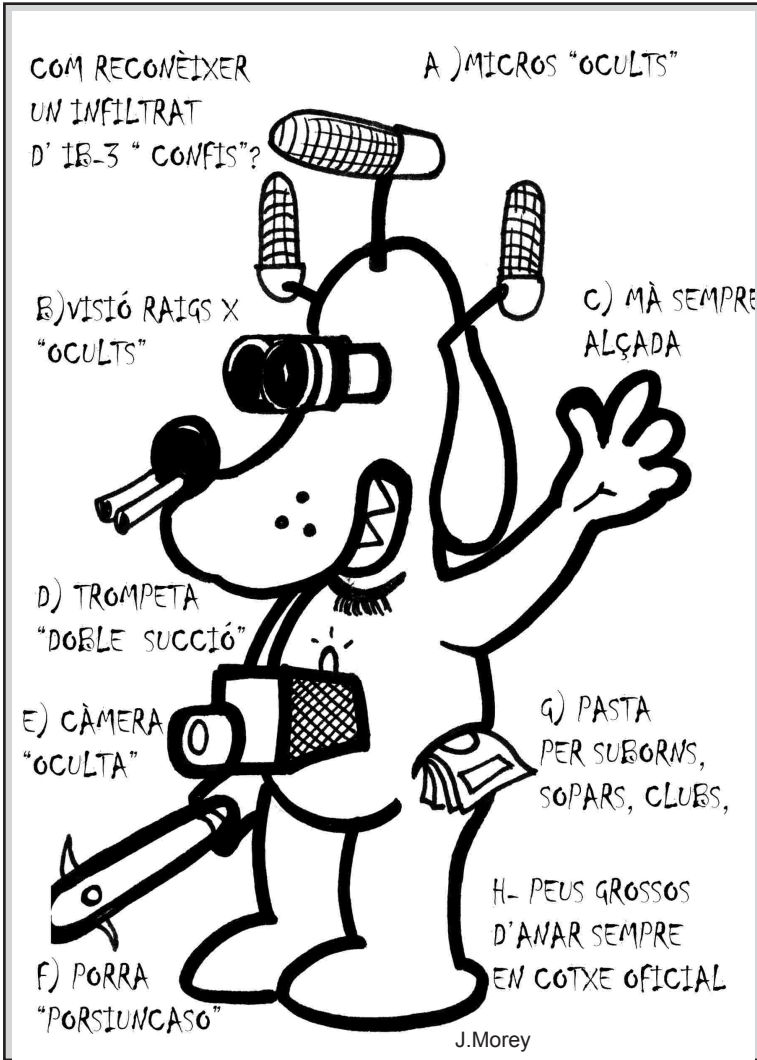
www.musicallibre.net

MúsicaLliure.Net és un portal de difusió de música lliure en català que es pot descarregar legalment. Tal i com s'anuncia al portal, esperen que el projecte esdevingui un punt de trobada entre músics, totes aquelles que vulguin escoltar bona música en català i un lloc de promoció i accés a la cultura.

>> un disc

KOP – Nostrat

Retorn de la mítica banda catalana, tot i que amb el seu cantant, Juanra, a la presó. Al disc, se'ns presenten noves cançons amb Fernando (Corazón del Sapo, Kuraia) a la veu. També podem trobar-hi versions de KOP a càrrec de grups com Berri Txarrak – sols el poble salva el poble – Banda Bassotti – utzi bakean – o els Obrint Pas. Un disc per anar obrint boca mentre esperam l'alliberament del Juanra!

INCOHERÈNCIES QUOTIDIANES D'UN (SUPOSAT) ANTICAPITALISME

Pocs dies abans de començar aquest escrit, vaig rebre una notícia que em posà una mica trist. Uns companys que fa al voltant d'any i mig posaren en producció unes terres amb un maneig d'agricultura ecològica, com a sortida laboral i amb una perspectiva agroecològica, han plegat. No han estat les plagues ni la manca de pluges les causes de la situació, la duresa del camp també té molt a veure amb l'economia.

com l'esmentat mostra una absència de suport social i popular, una realitat als moviments que no és correspon amb el que s'opina. Si ens dediquem a furgar en aquesta direcció trobarem tota una sèrie de mancances i incoherències a dins del caliu crític d'aquesta societat, on, per regla general, trobem repetint els esquemes de la normalitat als diferents moviments anticapitalistes, a les seves organitzacions i a les persones afins. D'entre aquests punts febles destacarem una gran desconexió entre allò que es teoritza i allò que es practica, la qual cosa és molt perillosa, per dos motius. El primer és l'anul·lació de tota capacitat transformadora: no és des de la teoria (tota sola) des d'on es canvia res, a més a més, cap persona creurà a xerraires que diuen A i fan B. La segona és la mostra que el sistema s'ha instal·lat a dins nostre, doncs aquest tipus d'incoherències va en una línia paral·lela a la del Agua para todos del PP o de les feines humanitàries de l'Exèrcit espanyol. Diguem-ho clar: a alguna persona li pot sonar a hipocresia.

Podríem deixar la història que us conto com a mera anècdota, però no farem que sigui així, cerquem-li el rerefons. Segurament, les lectores d'aquest butlletí, o almenys la gran majoria, seran fermes defensores del medi ambient, veuran el turisme com

un sector agressiu i entendran que a Mallorca iniciatives laborals autogestionades a dins del sector primari de l'economia són més que necessàries. Aquesta percepció no queda reduïda als lectors i lectores de Brots i la podem estendre a molta més gent, no sols dels moviments socials de caràcter marcadament anticapitalista, sinó a un espectre social més ample que s'ha vingut anomenant nous moviments socials, incloent-hi individualitats afins però no organitzades. Però el fracàs de projectes

La nostra societat exalta la individualitat alhora que esbiaixa el potencial crític dels individus, convertint-los en part d'un ramat on la irresponsabilitat, l'efimeritat i la perversió del significat de les paraules s'han oficialitzat en un hedonisme malentès que només tracta d'amagar la precarització de la vida de la majoria.

La incomprensió generalitzada de l'estat de les coses és tal que no es d'estranyar que la gent cerqui evadir-se per diferents vies. Altres, veient tot des d'una altra òptica que fa prendre consciència cerquen trobar alguna cosa diferent a dins dels moviments anticapitalistes, quelcom que serveixi per a començar a canviar la situació i també per poder gaudir d'altres tipus de relacions i experiències. Però la bufetada amb la realitat ens pot arribar molt aviat quan observem que la manera de viure dels nostres companys i companyes no difereix molt de l'altra gent de la nostra feina, de la nostra classe o de la nostra escola. Igual ens sentim diferents quan llegim llibres en català, vestim diferent o fins i tot anam a assemblees, sí, i en què més?

Les persones que veiem necessària una transformació social de soca-rel hem de sortir de les dinàmiques generades, a mala idea, pel neoliberalisme per a començar a posar en pràctica allò que pensem i donar una coherència a les nostres vides i als nostres discursos. No podem restar, com qui professa una religió, pregant a base de consignes i eslògans esperant a què arribi el paradís revolucionari. Individualment, i molt més en col·lectiu, tenim possibilitats d'anar transformant els aspectes de la realitat amb els que no estem conformes.

Tanmateix, ens pot passar que, després de reflexionar sobre les nostres pràctiques, veiem que no estem contentes amb la manera en què hem dut les coses fins ara, però alhora ens trobem un poc desorientades. No ens preocupem en excés. Som producte d'una educació concreta que ens allunya de tot allò a què aspirem. A banda de crear les primeres passes en la línia que hem triat, ens podem fixar en les resistències que ja hi ha en marxa, que són quasi tantes com les múltiples cares de la dominació capitalista.

A la màquina capitalista hi som totes, però...

Hem de tenir clar que les principals responsables de l'estat de les coses són els governs i les empreses que intenten rentar-se la cara amb campanyes per a que nosaltres estalviem aigua o energia elèctrica mentre elles fan polítiques en un sentit contrari, tot a major glòria de les seves butxaques.

Hem d'acceptar les incoherències que produeix el sistema a la nostra vida, car d'altra manera arribaríem a posicions d'estress i nerviosisme molt grans. L'acceptació ha d'anar lligada a la intenció d'anar superant-les passa a passa, dins d'un procés lògic. Acceptar incoherències no és l'irresponsable i l'acrític tot val actual.

Banksy

300 anys d'ocupació,
anys de resistència

Ei ★ - endavant, maulets, cajei, cal

300 ANYS D'OCUPACIÓ DE RESISTÈNCIA

[article d'opinió]

Alguns fronts de la lluita

La Campanya 300 anys d'ocupació 300 anys de resistència és una iniciativa impulsada pel conjunt de l'esquerra independentista dels Països Catalans. La campanya pren com a data d'inici la commemoració dels 300 anys la batalla d'Almansa, i es desenvoluparà al llarg dels propers anys en tots els fronts de lluita, als carrers, als llocs de treball, a l'ensenyament, i als pobles i ciutats d'arreu de la nació catalana. A continuació reproduïm el comunicat:

El 2007, els i les catalanes, viurem el tercer centenari d'ocupació espanyola sobre els Països Catalans. Aquest fet, de gran importància històrica, no pot seguir passant desapercbut. Gran part de la societat catalana, desconeix episodis transcendents de la pròpia història i, per tant, de la realitat d'opressió nacional i social, que ha patit i continua patint el nostre país.

Malgrat l'evident significació històrica de l'any 2007 (per l'efemèride de la Batalla d'Almansa el 1707), l'ocupació del nostre país va ser llarga, com a conseqüència de la resistència popular, i no conclou fins el 1715 amb la caiguda de Mallorca. Conseqüentment, la denúncia i la recordatori d'aquests fets no ha de finalitzar pas enguany. Aquesta campanya, per tant, ha d'allargar-se fins el 2015 i estendre's arreu de la geografia dels Països Catalans. Tampoc no podem oblidar que una part del país, la Catalunya Nord, ja fa més de 300 anys que resta ocupada, però aquest cop és un altre botxí qui intenta aplicar l'aniquilació del nostre poble, l'estat francès.

La denuncia i la reivindicació de l'inici dels 300 anys d'ocupació dels Països Catalans s'ha de concebre amb un objectiu clar: evidenciar les fermes conviccions de lluita del nostre poble per alliberar-se, tal i com s'ha demostrat en els tres segles de resistència. Una prova evident d'aquesta oposició a la imposició espanyola és la nostra pròpia existència malgrat els anys de tortures, guerres, dictadures, presons, exilis... Persecucions que han estat tant físiques com mediàtiques i que no han pogut amb nosaltres. El moviment de resistència a l'ocupació espanyola segueix aquí, viu, existint i qüestionant l'ordre econòmic i sociopolític establert.

Així doncs, des de la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència", instem a tots els casals i ateneus populars escampats arreu del territori català, a tots els col·lectius que lluiten per salvaguardar la nostra llengua i cultura de la imposició espanyola, a les associacions que batallen dia a dia per transmetre la veritat històrica viscuda als Països Catalans, i a totes aquelles persones que senten que cal plantar-se davant de 300 anys d'ocupació espanyola, a treballar per demostrar que els catalans i catalanes ja n'estem tipes d'aquesta colonització econòmica i nacional, que no restarem callats davant les injustícies que ha viscut i viu el nostre poble i que vèncer és l'únic que ens podrà aturar.

Fem que escoltin la nostra veu.

Si el present és de lluita, el futur serà nostre!!

Països Catalans, abril de 2007

 www.300anys.cat

És urgent la reconstrucció d'allò Col·lectiu. El neoliberalisme aliena a l'individu i el fa socialment incapaç. Col·lectiu no com a sinònim de reunió d'individualitats, sinó com a espai d'on obtinguem suport, solidaritat i aprenentatge, on la unió de les capacitats quedi reflectida en un gran potencial col·lectiu. És així?

Siguem crítiques i inconformistes i preguntem-nos: Què m'està aportant el grup? Em sento recolzat? Com estic participant? etc. D'altra banda, hem de veure les dinàmiques de les nostres assemblees i organitzacions: hi ha una participació real? Cerquem solucions als problemes de participació? Tenim com a prioritat arreglar el món mentre el grup repeteix els seus esquemes?

Si allò col·lectiu falla, podem donar passes individualment, però sempre hem de tenir present que l'alienació individual és la proposta de la societat actual que volem canviar. L'individualisme ens impedeix participar de certes iniciatives que es necessiten al grup.

"Les rebaixes acaben avui" Banksy.

El consum és una de les dues maneres de relacionar-nos/integrar-nos més directament en el sistema capitalista, l'altra és el treball. No podem acceptar acriticament tot el que se'ns dona, no?

Som conscients de les repercussions del transport (contaminació atmosfèrica, guerres...), però que poques bicis veiem a les portes dels nostres espais. Les presses ens fan agafar el cotxe sovint sense que poguem organitzar-nos amb altres per a compartir-lo. Quin ús feim del transport públic?

Cada dia mengem varies vegades. Continuem empassant-nos aliments de dubtós origen, fruit de produccions que danyen la terra on són conreades, amb una gran explotació laboral i amb un gran consum energètic en forma de transport i embolcalls. Que allò ecològic és car? Hi ha més possibilitats, un exemple són les cooperatives de consum.

Tot funciona amb doblers. Tot es compra i es ven. Necessitem doblers per no ser excloses i així ens fan passar pel forat. Hem pensat en intercanviar objectes i serveis? Utòpic? A Mallorca ja existeixen xarxes d'intercanvi. És tan difícil mantenir una biblioteca col·lectiva?

D'altra banda, tampoc cal que tot el que tenim sigui nou. Pensem en el mercat de segona mà. I cal que totes tinguem de tot? Si sabéssim el que suposa cada aparell electrònic que tenim ens ho pensàriem molt més. Quantes tones de materials són necessàries per a construir un ordinador? D'on i com s'obtenen?

FUMAR PORROS (O NO)

No hem d'esperar a l'apocalipsi capitalista per a construir altres formes d'economia i consum. Segurament, no podem parlar, aquí i ara, de substituir el sistema capitalista, però podem crear espais alliberats de les seves lògiques on gaudir d'altre tipus de relacions més justes i més humanes.

Tota aquesta reflexió ha d'incloure les activitats relacionades amb l'oci, que cada vegada tenen més a veure amb el negoci i tot allò que el caracteritza: doblers, propaganda, poca creativitat i consum.

cada vegada són més les creadores (escriptors, músiques, artistes...) que protegeixen les seves obres amb llicències que van més enllà del simple Copyright, protegint-les també de la usura del mercat.

El que hem citat fins aquí només són uns quants exemples. Podríem seguir parlant d'altres fronts de lluita com l'habitatge o les finances on també s'estan construint alternatives. És cosa de cadascuna seguir informant-se (un bon recurs és la revista opcions). La informació i la formació són dos punts bàsics per a qüestionar el sistema des de la praxi. D'una banda, no és en els mitjans corporatius on trobarem opinions i punts de vista que posin en dubte el sistema, cal donar suport i tenir sempre un ull als mitjans alternatius. De l'altra, no hem d'oblidar els valors que transmet el nostre sistema educatiu i els que conscientment oblida. Aquest és suficient motiu per a organitzar escoles populars, no? La Universitat d'Estiu de l'Horta, La Prospe o Paideia en són alguns exemples...

El text només ha donat per posar un raig de llum sobre una qüestió que sembla que està per desenvolupar a la major part dels moviments anticapitalistes a casa nostra. Cal esborrar del mapa l'equació rebel·lia = rebel·lió = revolució. Rebel·lia és una actitud, de fet molt corrent entre els adolescents; rebel·lió és un fet; revolució, la nostra aspiració.

Iñaki Aicart

- www.compatir.org
- www.agrohoritzontal.wordpress.com
- www.perso.wanadoo.es/corasociacion/
- www.opcions.org
- www.paideiaescuealibre.org

Una droga que per a alguns, és com un cigarro, com si fumar-ne fos normal i no portés cap problema (i no és així) i per a uns altres com si fos una mena de dimoni pervers, origen de tots els mals de la joventut (i tampoc no és així).

Què fan, en general, fa que canviï:

- La cara: somriure fàcil i ulls vermells.
- El pensament: filosòfic i, alhora, estar entebentat.
- La parla: en clau d'humor i de riure, i més lenta.
- El metabolisme: més gana.
- L'activitat: son, i més mandra per moure el cul.

Tot plegat depèn d'on es fuma, amb qui, quant, en quin moment s'està, etc.

Sabies que:

- Quan es parla de cannabis –nom de la planta- es fa referència a l'haixix i la maria.
- De xocolata n'hi ha dos grans tipus: el pol·len –generalment més suau- i l'haixix. La maria, pot ser kify (cogollos) o grifa (fulla).
- La maria pot sorprendre. A vegades de bon rotllo i d'altres de mal rotllo.
- L'haixix està força adulterat. Normalment amb substàncies poc nocives però, a vegades, amb coses com ara oli utilitzat de cotxe, pneumàtic, plàstic,... o sigui, que la qualitat sol ser bastant pèssima.

Si tu ets, si tu estàs...

- Si tens tendència a que el coco et faci males passades –i això només ho saps tu- fumar-ne pot ajudar a que tinguis alguna crisi forta.
- En cas que tinguis algun trastorn de tipus psicològic, els porros te'l poden complicar.
- Si ets una persona molt tranquil·la i pausada (t'apalanques fàcilment, et fa pal fer coses, ets despistat/da...) vigila amb els porros, perquè treuen energia (i tenir-ne és la gràcia de ser jove)
- Si els utilitzes per calmar-te –perquè ets una persona nerviosa o perquè tens mals rotllos (a casa, amb una exparella...)- pots

buscar altres solucions que no passin per la química.

En fumaré:

-Utilitza les neurones per triar el moment i el lloc per fumar i per posar-te un tope. Fumar a totes hores i a tot arreu és senyal de que se t'escapa de les mans. -El curro i l'institut no són llocs per fumar porros: Si vas fumant a la feina i fas feina amb maquinària o fas tasques perilloses, pots tenir un accident. Si no t'enteres del que diu el mestre, hauràs d'estudiar el triple per a l'examen.

Sigues discret/a:

- Si fumes o en tens al carrer o en qualsevol espai públic et pot caure una multa (mínim 300 €).
- Si et troben molta quantitat o repartit en peces, poden pensar que és per traficar (sigui veritat o no) Aleshores la cosa es complica (és un delictes castigat amb la presó o una mesura judicial –per menors).
- Amb els porros no fa falta que tothom s'adoni de que fumes. Evitaràs que t' enxampi la policia.
- Si veus que no t'entren bé, atura. No siguis massoca, que a col·legues els hi senti bé, no vol dir que et passi a tu.

Alerta amb les mescles:

- Porros + alcohol = més tirat/da, apalanca/da i col·locat/da
- Porros + consola o tv = activitat cerebral quasi nul·la.
- Qui fuma porros fuma tabac. El tabac és més addictiu que el cannabis, però un porro en porta dels dos. Si no tens porros, evita fumar tabac. Si no pots, pot ser que estiguis enganxat a la nicotina, al cannabis o a ambdós.

http://kolokon.com
http://edpac.org

LA FAL·LÀCIA DEL DECRET FIOI

Durant aquest curs, de ben segur que haureu sentit a parlar del decret de trilingüisme. No debades ha estat un dels temes més polèmics d'aquesta legislatura en la qual l'educació pertoca.

Per als que no saben de què tracta, cal dir que és un decret que el Conseller d'educació i cultura del Partit Popular, Francesc Fiol va impulsar el passat any amb l'objectiu de potenciar l'aprenentatge d'una tercera llengua, estrangera, mitjançant la possibilitat dels centres d'impartir fins a un terç de les matèries en aquesta llengua. S'hà de dir també que aquest pla només entraria en vigor als centres d'educació que sol·licitassin posar-ho en marxa, de manera que no s'obligaria a ningú a aplicar-ho.

En el moment en què es va aprovar aquest decret, es va voler vendre com una idea d'èxit que donaria prestigi a l'educació il·lenca i incrementaria de forma notable el coneixement d'una tercera llengua. Tot i que el curs encara no ha acabat i, per tant, no se'n pot fer un balanç final, ja es pot afirmar, com era previsible, que no ha estat un model reeixit sinó tot el contrari. Tan sols cal recordar que, fa dos mesos i escaig, el mateix Conseller d'educació i cultura va reconèixer que el decret que havia aprovat havia fracassat.

Com hem dit, aquesta situació era bona de preveure des del començament. El decret presenta mancances arreu del seu contingut, i, només per començar, hem de dir que no té en compte el principi d'igualtat en l'educació: la llibertat dels centres d'aplicar l'ensenyament trilingüe o no fer-ho, quan entre un model i un altre hi ha tot un abisme, implica que alguns alumnes de les illes puguin gaudir (o patir) d'aquest model i altres no.

Un altre punt negatiu que també era previsible és la manca de recursos per aplicar el decret, que no contempla enlloc la facilitació d'aquests recursos, del tipus que siguin, als centres que desitjassin entrar en l'ensenyament trilingüe. Sense anar més lluny: hi ha a les Illes Balears prou professorat capacitat per impartir la seva assignatura, sense cap tipus de dificultat i amb manca de suport, en una llengua estrangera? Que cadascú en tregui les seves deduccions.

Tot això que hem esmentat, i altres punts que no entrarem a comentar, seria bàsic per a la possible implantació exitosa d'un projecte tan ambiciós. Emperò, hi ha després un altre tema que no podem eludir, i és la part que afecta la llengua catalana: la seva normalització. Com tots sabreu, la llengua catalana no passa pel seu millor moment, mentre s'intenta arribar a la seva normalització en els diferents àmbits de la societat. Tal i com diu la vigent llei de normalització lingüística: a l'educació s'ha de cercar un «ús progressiu i normal de la llengua catalana». Això, com és evident, fa del tot contradictori el decret de trilingüisme que es vol tirar endavant. Si la nostra llengua es troba en un procés de normalització que, siguem realistes, encara no acaba de donar els seus fruits ni d'implantar-se en tots els centres educatius, calia aprovar ara un decret que atacava de forma gairebé directa la seva normalització a les nostres illes?

Potser seria més convenient per als polítics que pensassin primer en el que va bé o malament a casa abans de voler aplicar projectes així d'ambiciosos... i no passar l'arada davant el bou. Per ventura el dia que la nostra llengua es trobi plenament normalitzada (en tots els àmbits) i no tinguem la taxa més elevada de fracàs escolar de tot l'Estat (coses de la vida), podrem començar a pensar en projectes d'aquesta magnitud.

SEPC_UIB

UNITAT PER CONSTRUIR L'ENSENYAMENT www.SEPC.cat

POPULAR > PÚBLIC > DE QUALITAT > ANTIPATRIARCAL > CATALÀ

SEPC
Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

FESTES DE PRIMAVERA

Sant Jordi

El 23 d'abril es celebra la diada d'aquest sant, que va ser un soldat romà de finals del segle III aC de Capadòcia (actual Turquia). La seva figura arribà fins a Catalunya de la mà dels soldats que havien participat a les Creuades i aviat se'n formà una llegenda cavalleresca segons la qual rescatà una princesa de les garres d'un drac. El seu culte s'anà estenent per les capes més nobles de la societat catalana. Segons conta Jaume I en la seva Crònica, va veure el sant ajudant les catalanes en la conquesta de la Ciutat de Mallorca.

En les justes cavalleresques, les dones rebien roses dels que hi participaven (encara que aquesta tradició podria tenir uns orígens greco-romans) i, com que St. Jordi esdevingué patró dels cavallers, als Països Catalans, aquest dia es convertí en el dia dels enamorats, que és quan es regala una rosa a la persona estimada.

Per altra part, el 23 d'abril morí Miguel de Cervantes, per això el gremi de llibreters adoptà aquesta data com a festa del llibre. D'aquesta manera, conflueixen casualment en una mateixa data dues festes que omplen de vida i color els carrers de les ciutats i viles catalanes.

En alguns llocs, com Alcoi o Banyeres de Mariola, la diada de St. Jordi es celebra en forma de festes de moros i cristians.

Pasqua/Setmana Santa

Davall d'una de les festes amb un caràcter més marcadament religiós (la mort i resurrecció de Crist) s'hi amaga una de les tradicions més mil·lenàries de tota la conca mediterrània: l'arribada de la primavera. És l'esclat de vida, precedida d'un temps de purificació (Quaresma) després de les festes de carnaval (també d'orígens remots, recordem-ho!). □

Però el fet és que, en la nostra tradició, existeix aquesta visió cristiana. Així, als pobles de Mallorca aquesta celebració destaca per les processons que es realitzen: Dijous Sant, Divendres Sant (en què es representa el trasllat dels cos de Jesús a la seva tomba) i el Diumenge de Pasqua, en què té lloc la Processó de l'Encontre, que consisteix en la trobada de les imatges de Maria i Crist ressuscitat).

Sant Jordi matant el drac

INSTITUCIONALISME CULTURAL I DESOBEDIÈNCIA ARTÍSTICA

L'esquerra anticapitalista catalana ha creat una escena cultural al marge dels organismes institucionals i governamentals. L'exclusió d'aquests escenaris, i el conseqüent treball paral·lel, ve determinat per la criminalització que reben els moviments crítics amb l'actual sistema de gestió artística, per part dels partits dominants i el seu conjunt de circuits oficials.

El marc institucional es troba emparat bàsicament, i com és lògic en un Estat occidentalitzat i neoliberal com l'espanyol i el francès, pels poder fàctics i polítics dominants, elegits o reelegits per la màxima interpretació que aquests mateixos en fan de la democràcia actual: el vot cada quatre anys. Les institucions culturals no en són cap excepció, i es presenten a través de circuits oficials i oficinosos, inaugurats amb la bandereta de les dues franges i, en el millor dels casos -relatiu, és clar-, pel folklorisme intencionat de les quatre barres, la barretina i l'espardenya. Circuits que satisfan l'oferta mediàtica i interessada d'aquells que s'autodenominen defensors de la cultura catalana, els amants de les fotografies i del seu nom a peu de pàgina.

L'art és una expressió tan subjectiva i àmplia que hi hauria de tenir cabuda tothom. Però l'experiència ens recorda que sovint allò que hauria de semblar evident queda en quelcom llunyà, impossible, irreal. Així, trobem, per exemple, que des de la Generalitat del Principat es ret homenatge a la cultura únicament, i amb prou feines, col·locant sales i auditoris amb llurs noms com el d'Ovidi Montllor. Interpretem-ho des de la vessant pràctica: en quantes d'aquestes sales, l'Ovidi (i parlo de l'Ovidi perquè és el primer que m'ha vingut al cap), va poder actuar al Principat mentre va ser-hi en cos? En quantes d'aquestes sales va poder-se desenvolupar com a artista? I, el que és més important, per què volen fer seus aquests personatges que van ser totalment ignorats i marginats abans, durant i després d'aquella transició on ens intenten vendre, encara avui, que es van conquerir totes les llibertats possibles i més?

At-Versaris a la II Festa per la Independència de Maulets Mallorca

R E N T S L L U I T E S

EL PROJECTE MOPI

El MOPI és una criatura que viu a les Balears des de temps immemorials, amagat entre la vegetació, sobre els arbres i a qualsevol racó. Ningú coneix ben bé la seva forma, però les seves aparicions són a les rondalles dels nostres pobles des de temps ençà... N'hi ha que diuen que no existeixen, que tant sols són històries per contar vora el foc; n'hi ha que asseguren haver-los vist moure's a la foscor, que han copsat la seva rialla llunyana... L'únic que pareix clar és que en algun moment han viscut entre nosaltres, i que potser encara ara hi viuen. Qui sap?

Seguint la història i vivint l'espectacular deteriorament social i ambiental patit a les Illes els darrers temps, s'ha presenciat la impunitat amb què màquines i empreses destrossen el territori de manera irreversible per ànsia de diners; s'ha escoltat la lamentable defensa a ultrança d'un model de creixement econòmic caduc i insostenible, que aprofundeix en les desigualtats socials i hipoteca el patrimoni de les futures generacions; s'ha vist onejar orgullosa la bandera del interessos privats, cecs a les responsabilitats socials,

ecològiques i democràtiques; s'ha patit vergonya d'uns polítics que exhibien la seva corrupció oferint polítiques a la carta a aquells que especulen amb els drets ciutadans; s'ha sentit indignació davant la repressió que els moviments socials han rebut una vegada i una altra, demostrant la vertadera cara del suposat talant democràtic.

En definitiva, s'ha sentit passar el so turmentador de les màquines per sobre de la societat i la seva veu, el ciment per sobre qualsevol espai rera el ciment, i el capital per sobre la moralitat.

El PROJECTE MOPI es rebel·la contra el tarannà apàtic, contra la indiferència i pren l'esperit d'un poble cansat dels abusos de poder que pateix la Terra, i assumeix l'essència de la indignació compartida i el pensament soterrat.

És per tot això que, el MOPI ha decidit deixar els seus amagatalls, sortir a la llum i actuar. El MOPI convida a l'acció per lluitar contra la impunitat de la corrupció i la destrucció del territori. Ajunta't, organitza't i fes DESPERTAR.

www.projectemopi.org

Acció ecologista del Projecte Mopi al campionat de golf Mallorca Classic 2006. "NO ES CAP JOC"

U N P O B L E D I F E

Plataforma Sóller on ets?

La irrupció de la Plataforma Sóller on ets? fou l'eclosió del descontent generalitzat, però també de les inquietuds i motivacions creatives d'un variat grup de ciutadans i ciutadanes de Sóller. Les diferents plataformes, grups i accions que s'havien fet fins aleshores no havien acabat de quallar, tot i que de motius ens sobraven! Segurament, la decidida actuació del Sr. Batle –arran de la cursa de Sant Bartomeu- va propiciar que aquell descontent es cristal·litzàs, primer en un allau de cartes a la premsa local i llavors en una primera reunió de Sonets que férem al local de Deixalles –amb l'ànima de Xisco Lopez al capdavant.

Les primeres accions, com a grup, van tocar temes de molt calat: Port de Sóller, Túnel de Sa Mola, Polígon, Escoles –es Fossaret-, Ambulància, etc. Molts d'aquests projectes ja estan iniciats, alguns tramitats i d'altres que esperen a la cua (transformació del camp de futbol del port en un macro-aparcament, arribada d'un ferry al port).

o hi ha dubte que la nostra presència a la vida política sollerica ha estat impactant. Ho testifiquen els mitjans de comunicació (televisius i escrits), la nostra presència pública, la multiplicació de camisetes verdes –senyes identitàries-, la nostra feina feta (al·legacions, taules i actes informatius,

etc.). I sobretot, l'aparició del grup de suport a l'equip governant (format pel propi equip governant) Sóller som aquí!, que simbolitza el fet que les nostres accions i la nostra presència realment qüestionen i deslegitimen un projecte apisonadora.

Emperò, la presència de Sóller on ets? respon també a una demanda social que es sent, en certa manera orfe a les institucions. En aquest sentit, la tasca dels partits de l'oposició no sempre ha estat la més desitjable, deixant un buit important en la representativitat de moltes de votants i una certa sensació de desamparament. Així que, Sóller on ets? s'adreça molt directament als partits polítics de l'oposició per a que prenguin nota i actuïn amb contundència, amb l'ús de la raó i en nom de la majoria de la societat (i no d'un grup de particulars). Aquests partits (la dreta politico-empresarial no ho escolta, tanmateix) han d'acceptar i entendre noves formes de fer política –com la nostra- que no passa necessàriament pel marc institucional i que reclama mecanismes de radicalitat democràtica. La participació com a principal valor i mecanisme en la presa decisòria. Una societat madura s'hauria de valorar entre altres coses per la seva participació en la vida pública (social i política). Malgrat tot, els mecanismes coercitius i la por heretada de temps recents són massa profunds i aquests es converteixen en un dels principals llastres de la nostra societat. En aquest sentit, Sóller on ets? no pot –i no hauria de- convertir-se en un sac en el que abocar totes les queixes, inquietuds i propostes per tal de delegar i no prendre part activa. Per contra, és el lloc on tots aquells que vulguin participar ho puguin fer activament.

Sóller on ets?

L'institucionalisme cultural no és més que un braç sistemàtic per donar protagonisme als projectes banals i sense contingut que subvencionen i promouen les mateixes institucions, projectes que són fruit del mercat salvatge del màxim benefici i que han ajudat a identificar el concepte d'art com una etiqueta pejorativa, acomplexada, convertint-lo en un producte de venda, i reinventat com a objecte. És evident, doncs, que aquí no interessen ni hi tenen cabuda les veus i interpretacions crítiques, reivindicatives i de protesta. Mentre les polítiques de difusió i d'ajudes culturals catalanes segueixin depenent de l'actual legislació constitucional espanyola i francesa, la desobediència pren un significat

important en el desenvolupament cultural d'aquelles persones que creuen, defensen i entenen l'art com una eina més de construcció nacional i social, al servei, únicament i exclusivament, del poble. Desobediència activa a través dels circuits alternatius on sí que es tenen en compte els valors i principis de tota persona que intenta desenvolupar-se com a artista; des del principi d'autogestió fins al de col·laboració amb els moviments d'alliberament. Desobediència des de la xarxa de possibilitats que que des de fa temps s'està creant dins l'esquerra anticapitalista catalana, amb gran quantitat d'espais alliberats on es dona a conèixer i s'intenta aproximar la cultura que no interessa als organismes governamentals.

Fins que aquest context es mantingui amb la mateixa dinàmica, seguirem apostant per vies de treball i difusió paral·leles i desvinculades de les que ofereix l'escena oficial, de la mateixa manera que seguirem condemnant la criminalització, la censura i la manipulació que rebem i ens arriba des de l'àmbit merament institucional. Perquè quan les lleis ens són injustes i gens nostrades, cal utilitzar la ferma decisió de desobeir per construir una realitat justa, equitativa i igualitària.

Cesk Freixas en un concert en la Diada de Mallorca

Cesk Freixas
Riudebitlles (Penedès)
Cantautor

“ La nostra aspiració és aconseguir que l'activisme de carrer tengui una representació política pròpia i clara ”

L'entrevista d'aquest número ens duu a Galícia, una petita nació situada al nord-oest de la Península Ibèrica. Hem parlat amb Mauricio Castro, portaveu de NÓS-Unidade Popular, partit polític de l'esquerra independentista gallega.

1.- Com va néixer NÓS-UP i sota quines circumstàncies?

A finals dels 90, ens trobam amb diferents grups i col·lectius independentistes, a més de gent que no militava enlloc però necessitava trobar el seu espai. Així, en aquell moment existien aquests militants dispersos, a part d'AMI (Assemblea da Mocidade Independentista), organització juvenil sense referent polític sorgida de la desintegrada APU (Assembleia do Povo Unido) que era el braç polític de l'EGPGC (Exèrcit Guerrilheiro do Povo Galego Ceive), la FPG (Frente Popular Galega) i un grup de gent comunista situats dins el BNG, que el 96 es varen agrupar sota el nom de Primeira Linha.

El col·lectiu Primeira Linha va sortir del BNG a l'any 98 i amb els altres actors varen crear assemblees independentistes a les comarques, a on es feia feina de base conjuntament. Més endavant, la FPG és va retirar i AMI, Primeira Linha i gent independentista impulsaren el Procés Espiral, amb la intenció d'assolir la unitat orgànica. Si bé aquest objectiu no es va

poder dur a terme, sí que es va crear el referent polític unitari, malgrat ser conscients que a dia d'avui encara no hi som totes les independentistes. D'aquesta manera el juny de l'any 2001 neixia NÓS-UP, una organització plural de filiació individual que admet la doble militància.

2.- L'isolacionisme lingüístic és un gran problema per a la supervivència del gallec, ja que suposa una castellanització de la llengua. NÓS-UP sempre ha apostat pel reintegracionisme, que aposta per reintegrar el gallec dins la seva llengua mare, el portugués; quines són les estratègies de NÓS-UP en la lluita pel reintegracionisme lingüístic?

Hem de ser conscients que l'isolacionisme ha aconseguit un triomf institucional, però no social. Dins la societat civil organitzada, especialment la que es mobilitza defensand la llengua, hi ha molta gent que és reintegracionista, però no els hi queda més remei que fer servir la normativa oficial com a conseqüència de la marginació que exerceixen les administracions a tot allò que surt dels seus esquemes. Tanmateix, en la feina de base el reintegracionisme és emprat pels sectors més actius i dinàmics de la societat civil. En l'àmbit polític, el nostre partit és l'únic que aposta decididament pel reintegracionisme avui dia, car no veiem la necessitat d'esperar a cap canvi polític per normalitzar la nostra llengua. El BNG, en canvi, afirma voler aconseguir la reintegració lingüística, però fa servir sempre la normativa oficial.

3.- Els darrers anys, han aparegut molts de centres socials a les ciutats gallegues, ens podries explicar la seva importància en l'extensió de l'ús social del gallec i la consciència independentista.

El primer va ser creat ara fa nou anys a Ferrol i, a partir d'allà, en començaren a aparèixer molts més, cadascun amb les seves dinàmiques pròpies depenent de la comarca en què es troben. Cal destacar que són espais molt plurals, a on hi té cabuda molta gent no explícitament independentista; nosaltres pensam que són eines fonamentals per construir un país des d'avall, rebutjant l'institucionalisme. Els centres socials aposten per normalitzar ja, aquí i ara, la situació de la nostra nació. Molts militants de NÓS-UP hi col·laboren a nivell personal.

4.- NÓS-UP és una organització que fa feina com a partit polític, que aspira a arribar a les institucions, però també realitza moltes campanyes a peu de carrer, accions directes, etc. Com es relacionen els dos àmbits de feina?

El nostre partit aspira a fer política a tots els camps, car pensam que tots ells són importants per igual. Per tant, el nostre pes polític és igual al nostre pes social, que ara per ara és reduït, però confiam en créixer. Per això és necessari augmentar la nostra base social, mitjançant locals socials, actes als carrers, defensa de lluites actuals com el feminisme o l'ecologisme... D'aquesta manera, la nostra aspiració és aconseguir que aquest activisme, que moltes vegades es queda reduït als carrers, tengui una representació política pròpia i clara, al seu servei i no a l'inversa. Per assolir aquest objectiu és imprescindible aconseguir la

unitat, car no ho farem sols. Cal guanyar més sectors socials i teixir més aliances, car el projecte polític de NÓS no està finalitzat, sinó que està en constant construcció, cercant la continuació i l'ampliació de la nostra feina.

Mauricio Castro, a l'esquerra

5.- Als Països Catalans la feina de l'esquerra independentista és moltes vegades aprofitada per altres organitzacions polítiques que se'n duen els rèdits polítics; succeeix el mateix a l'esquerra independentista gallega?

Avui dia, això ja no passa perquè el BNG de portes a fora ja pràcticament ha renunciat a aquests objectius. De portes endins encara queden alguns sectors que mantenen el discurs netament independentista d'esquerres, però són minoritaris. Tanmateix, des de NÓS sempre hem intentat fugir de les típiques consignes clàssiques, intentant crear una alternativa clara i sòlida, que es realitzi dia a dia sense caure en dogmatismes.